

Vörös István

A GYŐZELEMRŐL

*Az ellenség nem érti.
A csapatok csak egyre vonulgatnak
a határon és a frontvonalon.
Hadrendbe állnak. Kisebb
csatározások esnek ugyan,
de akkor is visszavonulunk,
ha győztünk. Az ellenség
nem érti. A mieink sem.
A táborokban este részegeskedés,
nőzés, hajnalban mise. Délelőtt
a fegyverkovácsok és a szakácsok
uralkodnak. Délután szabadcsapatokat
küldünk ki. Hír jár, hogy valahol keleten
megnyertünk egy nagyobb csatát.
Az ellenség nem érti. A mieink sem.
Mire várunk még? A front lassan előrébb
megy pár kilométert. A vesztesek
egyre szemtelenebbek. Be-betörnek
a táborunkba. Végre terjed a hír,
hogy holnap általános támadás.
A mieink nem értik. Évek elteltével?
Voltunk már sokkal erősebbek is.
Igen ám, de ekkor még nem
nyerhettük volna meg a háborút.
Az ellenség nem érti.
Bent vagyunk a fővárosunkban.
Fehér zászló a házakon, az elfüggönyözött
ablakokból óvatosan integetnek
felénk. Az ellenség
nem érti. A mieink sem.
A sok időhúzás során mikor
nyertünk meg harcot voltaképp?*